

(EGY VERS)

Nagyapó szakállá vattából volt, az arca pedig ráncos krepp-papírból. A keze remegett, úgyhogy szinte mindig kilötyögtette a teát, de a szeme szép volt. Szerettem nézni, ahogy esténként olvasgat, valami régi könyvet, hunyorog az olajlámpa fénye mellett, mert a kunyhónkba nem volt bevezetve a villany, imbolyog előre-hátra a hintaszékében, a szeme sarka pedig időnként finoman elmosolyodik. Ebből mindig kitaláltam, hol tart, mert már kívülről ismertem a könyveit. Ezzel teltek az estéink. Ő hintázott, én meg bámultam, és időnként, ha eluntam a bámulást, körbegörögtem tolszékemben. Ezt viszont nem szerette, mert a kereknek csúnya hangjuk volt az egyenetlen deszkapadlón. De engem attól még nagyon szeretett. Azt mondta, szép kislány volnék, ha nem lennének torzak a vonásaim, csökevényes a lábam és szétroncsolt mind a két kezem, én pedig örültem, hogy lát bennem valamit, amit megkedvelt. Hosszú, göndör aranyhajam volt, egy kicsit vöröses, és azt is mondta, hogy az orttövem szeplős, ezt azonban én sosem láttam, mert a kunyhónkban nem volt tükör se, és a pocsolyák fölé nem tudtam a tolszékéből kihajolni annyira, hogy a vonásaimat tisztán kivegyem. Mindenesetre azt is mondta nagyapó, hogy ezek a szexepiljeim, és majd ha családom lesz, és saját gyerekeim, igyekezzem, hogy tőlem csak ezt a két dolgot örököljék, mert a többivel nem mennek majd semmire. Egyelőre azonban nehéz volt arra gondolni, hogy családom lesz, meg gyerekeim, mert nagyapón kívül nem ismertem senkit. Nálunk, az erdő szélén nem jártak emberek, s nagyapó nem is szerette volna, ha járnának, azt mondta, fél, hogy undorodnának tőlem. Ha elment a faluba, sosem vitt magával, és ha az erdőben sétáltatott, mindig elbújtunk, ha idegeneket hallottam közeledni. Nekem kellett őt figyelmeztetnem, mert ő már rosszul hallott. Persze, időként kedvem lett volna semmit sem szólni, hanem megvárni a szembejövőket, és beszédbe elegyedni velük (ezt a kifejezést nagyapó egyik könyvéből tanultam, és nagyon megtetszett, évekig terveztem, hogy majd egyszer beszédbe elegyedek valakivel), de nem akartam megharagítani nagyapót, meg félttem is, hogy mi lesz, ha majd azok az idegenek tényleg undorodnak, és nem akarnak beszélgetni. Nagyapó kesztyűcskének szólított, a szép pár piros kesztyű miatt, amit mindig hordtam, hogy ne látsszon az ujjatlan kézfejem.

Aztán egy napon, kellemes szeptemberi vagy október eleji nap volt, nem emlékszem pontosan, de nyirkos volt a fű, és boszorkánygyűrűkben tobzódtak a gombák, kitölt engem nagyapó az erdőbe friss levegőt szívni. Hallgattuk a madarakat, énekelni nem énekeltek, de egy szajkó sikoltozott, egy harkály pedig kopácsol, amitől megfájdult a fejem. Nagyon érzékeny vagyok az éles és erős hangokra. Viszont nagyapó azt mondta, hogy ez a természet muzsikája, én pedig nem akartam kiábrándítani, úgyhogy inkább nem árultam el neki, mi a véleményem a természetről, amelynek köszönhetően nincsenek ujjak a kezemen, és ami véleményem szerint csak arra vár, hogy valahol elpusztuljak, oszlani kezdjek, ő pedig birtokába vehessen, és legjobb belátása szerint felélhessen. Hogy bogáncs eressen gyökeret a hasamba, és mókusok kölykezzenek a fejembe. Lehet, hogy erről a családról mesélt nekem nagyapó.

Barangoltunk a fák közt, zavartalanul, mert senki se járt rajtunk kívül arrafelé, és mindketten a nyirkos avart kémleltük. Én a pókokat, százlábúakat és házatlan csigákat számoltam, nagyapó gombákat gyűjtött. A gombák egy részéből ebédet szokott készíteni, megfőzi vagy kipanirozza őket, vagy salátába aprítja, és leönti majommézzel, aminek a nevével ellentétben semmi köze a majmokhoz, egy nagyobb részét viszont eltleszi télire, ecettel és befőttesüveggel. Az már nem finom, de tápláló, és ezért, amikor nincs más, meg kell enni, mert nem engedhetjük meg magunknak, hogy válogassunk. A majomméz sem nagyon finom, habár az is megeshet, hogy az én jobb szeretném, ha majomból lenne, mert majmot még nem láttam, vagy legalább banánból, mert azt már egyszer ettem, s azt eszi a majom is. Szóval, ha banánt eszek, az szinte olyan, mint ha majmot ennék, a majom pedig jó. Nagyon szeretnék egyszer majmot is enni, meg tevé, meg elefántot, mert azok messze laknak tőlünk és a mi kunyhócskánktól, ott, ahol nincs nagyapó, és nincs házatlan csiga a fűben, ami cuppogva megy szét a tolókoszi kerekai alatt. Papagájt is szeretnék enni, az is távol lakik, de lehet venni közel is, a városban, oda meg már busz is jár. Nagyapó azt ígérte, egyszer hoz nekem egyet. Jó lenne, mert Afrikába nem jár a busz.

Amikor nagyapó gombászik, időként magamra szokott hagyni egy fa alatt, mert a tolszékem nélkül könnyebben mozog, és nekünk nagyon fontos, hogy minél több gombát szedjen össze. Van olyan, hogy egy részét el is tudja adni. Így történt most is, ott hagyott az erdő közepén, és azt mondta, ne mozduljak, nem mintha tudnék, mert a talaj itt túl málékony, belesüppedek, és nincs erőm egyedül kikerekézni, de nagyapó szeretett időnként úgy tenni, mintha normális gyerek volnék, ami engem idegesített, és olyankor általában visítani kezdtem. Csak most nem, mert félttem, hogy attól eltűnnek a gombák. Szóval vártam ott a fa alatt, nagyapó meg szép lassan felszívódott a ködben, ami egyre szürkébben szitált. Én pedig az elején abban reménykedtem, mint mindig ilyenkor, hogy hátha jön valaki, akit nem ismerek még, de akivel találkozhatok és megismerkedek, s talán megtetszek neki, s elvisz a faluba, vagy esetleg a városba, és magánál tart, mi is tartottunk magunknál egyszer valakit, úgy hívták, hogy Morzsa, de aztán nagyapó elvitte magával a városba, és soha többet nem láttam. Nagyapó azt mondja, átment rajta egy autó. Sokáig nem akarta megmondani nekem, hogy ne legyek szomorú, pedig nem is voltam, mert Morzsa mindig ugatott, és attól nekem mindig fáj a fejem. Kint lakott az udvaron, úgyhogy nem is láttam, csak nagy ritkán. Nem járt velünk sétálni, mert nem lehetett megszoktatni, hogy ne ugráljon fel a térdemre. Nem szeretem, ha felugrál a térdemre, mert fáj. Morzának volt egy kis háza, a saját kis házikója, én is szeretnék egy olyat valakinél az udvarban, a legjobb lenne Afrikában, a házatlan csigák miatt. Szóval még irigyeltem is, és csak annak nem örültem, hogy nagyapó nem hozta haza, mert éppen tél volt, és megehetjük volna a gomba helyett. Én még kutyát sem ettem soha.

Szóval nagyapó eltűnt, és meg vártam valakire, akit nem ismerek, de majd megismerem, és elvisz magához, ahol nincs nagyapó. Csak közben eszembe jutott, hogy félek a mókusoktól, mert a fejembe kölykezzek, és visítani akartam, hogy jöjjön már vissza nagyapó, de aztán mégse visítottam, egyrészt mert attól a gombák eltűnnek, másrészt mert nem lett volna értelme, lévén, hogy nagyapó szinte teljesen süket. Úgyhogy üldögéltem a fa alatt, rám szitált a köd, és rám másztak az apró fekete pókok, amik nem undorodtak tőlem, és viszont tőlük rettenetesen, lehet, hogy ez így is van rendjén, vagy mi undorodunk valakitől, vagy az tőlünk, és akkor ez így természetes, habár én a természet szót sosem szerettem. Akkor már csak nagyapóra vágytam, de ő sem jött. Eljött viszont az alkony, amitől elhallgatott a harkály, de én csak még jobban félttem, mert nem tudtam, hogy a mókusok alszanak-e éjszaka, és azért is, mert arra viszont rájöttem, hogy nagyapó már többet nem jön vissza hozzám. Rossz volt nagyon az emlékezete, néha teljesen megfeledkezett különböző dolgokról, bár rólam eddig még soha, mert szerencsém volt, és mert legtöbbször a szeme előtt voltam. Most viszont megszédte magát gombával, engem meg közben kitöröltek szépen a fejből, hazament a kunyhóba, főzött

magának egy finom túrós puliszkát, amit én is nagyon szerettem, s amit kizárólag gombászás után ettünk, jutalomként saját magunknak, pirult szalonna is kellett legyen a tetején, és most egyedül vacsorázik, és utána beleül a hintaszékébe, és nekikezd egy könyvnek, biztosan Afrikáról, mert abból van neki a legtöbb, és addig olvas, amíg szépen elbóbiskol. És akár hetek is eltelhetnek, mire eszébe jut, hogy volt neki egy kesztyűcskéje, akit elvesztett gombászás közben az erdőben. Később arra gondoltam, hogy ha nagyapó nem is, lehet, hogy idetéved egy elefánt Afrikából, és meg lehet majd enni. Vagy elvisz magával, és lakhatok nála házikóban az udvaron.

Csak hogy akit teljesen elfelejtenek, akár ennyi időre is, az meghal. Ez történt velem is. Meghaltam még aznap éjszaka. A fejem fölött köröztek a denevérek, én meg reméltem, hogy nem akadnak bele a hajamba, mert a denevérek azt gyakran csinálják, és nekem a hajam a szexepilem. Reggelre belülről összetöppedtem, mint egy dióbél, és a hangyák kihordtak az orryukaimon. A bőröm megkeményedett, mint a halott bogaraké. Erre akkor jöttem rá, amikor eleredt az eső, én pedig minden cseppnél kongtam az ürességtől. Csak a piros kesztyűm nem változott. Messziről virított, és odavonzotta a rovarokat. Délutánra kisütött a nap, amitől kiszikkadtam, az erdő pedig megelevenedett. A fejembe mókuscsalád költözött. Kölykezni kezdtek, és megtöltötték mogoróval a szájjüregemet. Arra gondoltam, hogy valahogy így lepik el most a kunyhónkban a polcokat a befőttesüvegek, de még annak sem örültem igazán, hogy nem kell több ecetes gombát ennem. Háztalan csigák mászkáltak rajtam, és mindenem csupa nyálka lett. Otthon nagyapó hetente egyszer megfürösztött, normálisan nem lett volna még itt az ideje, két nap múlva kellett volna, de akkor már nagyon koszos voltam, meg zuzmós. Meg éhes is. A mókusok randalíroztak a fejemben. A gyomrom tele volt burjánokkal. Egy bogáncskóró benőtt az orromig. Reggelenként a harmat megült a leveleire szótt pókhálónkon. Egyszer még hidegebb volt az éjszaka, akkor zúzmarás is lett. Aznap éjjel vonítottak a farkasok. Arra gondoltam, majd ha hidegebb lesz és leesik a hó, lemerészkednek hozzám, és akkor befogom őket a székem elé, hogy elhúzzanak Afrikába. Útközben meg majd egyet-egyet megeszek. De nem lett hidegebb, és a farkasok nem jöttek. Egyik éjszaka viszont hatalmas robajjal belém szakadt az ég. A fejemem keresztül szakadt belém, és rettenetesen csörömpölt, jobban, mint nagyapó szerszámkészlete, nekem pedig visítani kellett, de aztán nem visítottam, mert a mogoró betömte a számat, én meg a mókusfészekig megteltem jéghideg csillagokkal. A szemeimet is kiszorították. Láttam, ahogy gurulnak a rothadt faleveleken. Kék fényel világítottak. Akkor arra gondoltam, hogy ha nagyapó nem is mondta, a szemem is szép lehetett. Mint neki. Meg hogy ez is szexepil. De aztán egy-egy csillag vackolta be magát a szemüregeimbe, és ettől hirtelen minden mindegy lett. Fáztak a lábfejemben a háztalan csigák, és a térdemben elpusztult a beteg vadnyúl.

Egy hét múlva, amikor nagyapónak mégis eszébe jutottam, és értem jött, már nem is örültem egyáltalán, hogy hazavisz, megfüröszt és talán maradt még annyi kukoricaliszt, hogy főzzön nekem egy kisebb adag puliszkát pirított szalonnával.

(De a megbocsátás mindennél fontosabb, így hát mégis elindultam vele hazafelé.)

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Papp-Zakor Ilka

Látó Szépirodalmi Folyóirat